

Փ Ո Թ Ո Ր Ի Կ

Դու տեսնել ես ժայռի գլխին
Սպիտակ հագած մատաղ կուսին,
Երբ աղմկած, խօլ խաւարում
Ափերի հետ ծոփն է խաղում:
Երբ փայլակը կուսի դէմքին
Շողշողալով հուր է վառում,
Քամին դալիս թեթեւ շորին
Արաղ դիպչում ու սլանում:

Գեղեցիկ են ծոփն ու ալիք
Աղմկալից, խօլ խաւարում
Եւ մութ երկինք, զոռ փոթորիկ
Փայլակների վառ շողերում:
Բայց հաւատան, որ այդ ժամին
Մատաղ կոյսը ժայռի գլխին
Գեղեցիկ է էլ առաւել
Երկնքից էլ, փոթորկից էլ: